

Alt i Kristus

(Kol. Kap. 1)

Av Odd Eivind Stensland

Kolossæ var en by som låg øst for Efesus, i den vestlige delen av den gamle provinsen Frygia. Det er det som i dag er den vestlige delen av Tyrkia. Bare et par mil nordvest for Kolossæ lå Laodikea og Hierapolis, som blir nevnt i Kap. 4,13. I alle de tre byene har det omkring år 60 vært kristne menigheter. Paulus skriver Kolosserbrevet mens han sitter i fangenskap. (4,3.18). Bakgrunnen var at Epafras hadde gitt beskjed om villfarelser innen menigheten som bestod i to hovedproblemer. Den ene tingen var at det var kommet noen inn i menigheten med filosofiske tanker som var i strid med evangeliet. *"Se til at ingen får fanget dere med visdomslære og tomt bedrag, etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus."* (2,8).

Den andre gruppen er den vi finner i 2,16 *"La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller med hensyn til høytider eller nymånedager eller sabbat!"* Menigheten i Kolossæ var hedninger av ikke jødisk opprinnelse, (1,27, 2,13). Så var det noen som hadde kommet inn der og dømt dem fordi de ikke lenger levde etter jødisk vis og oppfylte Mose lovens krav. Paulus mente at dette ville undergrave hele evangeliet, og valgte derfor å skrive et brev til menigheten så de ikke skulle komme bort fra Jesus.

En viktig ting vi skal merke oss var at Paulus hadde ikke vært i Kolossæ. *"For jeg vil at dere skal vite hvor stor strid jeg har for dere og for dem i Laodikea og alle de andre som ikke selv har sett mitt ansikt,"* (2,1) jfr. 1,4.9. Men han advarte på bakgrunn av det han hadde hørt.

Når vi i dag advarer i mot vranglære eller usunn forkynnelse får vi straks spørsmål om vi har vært der og hørt? Når vi da sier at det har vi ikke, sier de at da har vi ingenting med å dømme. Vi kan snakke med andre som har vært der, vi kan lese bøkene deres, vi kan høre på CD. Men må vi være der for å oppleve stemningen før vi kan uttale oss, er det de mener når de sier at vi ikke kan uttale oss? Du skal ikke la deg dupere av slike argumenter.

Kvalifisert for himmelen

Paulus starter nå med å nevne for menigheten hva de har i Jesus. Han bruker mye av brevet til det, for å vise hva en har i Jesus. *"Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skikket til å få del i de helliges arv i lyset."* (Kol.1,12). Dette har også vært godt for meg å stoppe opp for. Hva er *"de helliges arv i lyset."*? Det er saligheten hjemme hos Herren.

Det er himmelen. Det er det som 1.Peter 1,3f. sier: *"Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene"* Så står det at til det har Han gjort oss *"skikket"* Dette ordet kan også bety å være kvalifisert. Det er et ord vi forstår. Skal jeg kjøre bil, må jeg være kvalifisert for det. Det må mye trening og opplæring til. Skal jeg begynne i et bestemt type arbeid må jeg være kvalifisert for den jobben. Her er det snakk om å være kvalifisert for himmelen. Hvem er det? I Lk.23,39-43 leser vi når Jesus henger på korset sammen med to andre. *"En av ugjerningsmennene som hang der, spottet ham og sa: Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss! Men den andre tok til orde og irettesatte ham og sa: Frykter du ikke engang for Gud, du som er under den samme dom? Og vi med rette, for vi får det vi fortjener etter våre gjerninger. Men han har ikke gjort noe galt. Og han sa: Jesus, kom meg i hu når du kommer i*

ditt rike. Og han sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!” Denne ene røveren som vendte seg til Jesus hadde ikke fortjent noen himmelen, men av sin hjertets nød kommer han til Jesus i siste liten. Hva svarte Jesus han? *”I dag skal du være med meg i Paradis!”* Han var kvalifisert for himmelen. Det er stort å tenke på.

*”Det bedste menneske i sig
er døden værd, har synd utallig;
selv ringest kristen er i dig,
o, Jesus, helt retfærdig, salig.
Lov, ære, pris evindeligt!
Al salighed er blot i dig,
blot i dig”*

(Carl O. Rosenius)

Moden for himmelen

Det sies i dag fra en del hold at vi må modnes for himmelen. Nei! En kristen er moden for himmelen i samme øyeblikk som han er blitt en kristen. Om dette sier Rosenius det som så klart: *”Så må da hver og en vokte seg vel for den farlige villfarelsen at et troende Guds barn ikke straks skulle være ferdig til å gå inn i himmelen, men først måtte oppnå en viss modning i nåden og Åndens frukter. For det er en falsk og særdeles farlig holdning! Riktignok kan en slik modning føre til et større mål av herlighet, slik Skriften noen steder viser. Men selve riket, barnekåret og arven har vi straks, bare ved troen. Og om vi så levde i hundre år og ble oppdratt og vokset i nåden, så hadde vi til slutt ikke noe som helst mer grunn til å håpe på den evige herligheten. I samme øyeblikk som en synder kommer til troen og nåden, er han kledd i bryllupsklærne og kan gå inn i herligheten. Røveren på korset og Johannes, som hadde slitt seg ut i Kristi tjeneste, fikk begge livets gave av den samme ufortjente nåde.”* Øivind Andersen fortalte at han og Johannes Brandtzæg hadde følge oppover mot Fjellhaug skoler i en periode. *”Vi var i følge flere dager i uken hele tiden fremover fra oktober til mars måned, da Brandtzæg døde (1931). Og jeg fikk lære meget på de turene oppover ”Sinsbakken”. Blant annet spurte Brandtzæg meg en gang: ”Si meg du”, sa han, ”lever vi her i verden for å modnes for himmelen? Du skjønner jeg var på et møte i går, og han som talte, sa at vi lever som kristne i verden for å modnes for himmelen. Men det var noe inni meg som protesterte da. Nå vil jeg spørre deg: Mener du at vi lever her i verden for å modnes for himmelen?” ”Nei,” sa Brandtzæg, ”om jeg skal leve her i verden og modnes for himmelen, om jeg skulle bli helliggjort så lenge jeg lever, så får jeg nok ikke annet å gå inn i himmelen på enn det som røveren på korset gikk inn i himmelen på. Et menneske som tar imot frelsen i Jesus Kristus, er moden for himmelen i det øyeblikk”.* *”Men en annen sak er, sa Brandtzæg, ”at hvis nå Jesus hadde tatt med seg apostlene og Paulus inn i himmelen når de vart frelst, da var det jo ikke blitt flere kristne. Jesus måtte ha dem her for at andre skulle bli frelst, og Guds rike utbres. Det er for andres frelses skyld vi lever som kristne. Det er for misjonen, det,” sa han”*

Syndenes forlatelse

Et viktig spørsmål for et menneske er det om jeg har syndenes forlatelse hos Gud? Har jeg ikke forlatelse for mine synder så er jeg evig fordømt. Da skal du merke ordet i Kol.1,14 *”I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse.”* Når ble syndenes forlatelse til? Da tenker de fleste, at det skjer når jeg bekjenner mine synder for Gud. Hvis dette skulle være sant, da

ligger de fleste i helvete med tilgitte synder. Men det er ikke sant. Fariseerne er et tydelig eksempel på at selv om de bekjente synd, så hadde de ikke liv i Gud for det.

Syndenes forlatelse blir ikke til når du bekjenner din synd, men den ble til for mer enn 2000 år siden, og fra den stund har den ligget ferdig i Jesus å ventet på deg. Det er sant at du mottar forlatelse ved en bekjennelse, hvis bekjennelsen er den riktige da, men det er ved Jesus sitt navn du mottar den, ikke ved bekjennelsen. (Ap.Gj.10,43). Hvis du tror at bare tilgitt synd er tilgitt synd gjør du frelsesgrunnen til din bekjennelsen og ikke Jesu soning og død.

Skriften lærer oss at all syndsforlatelse har sin grunn i en soning (3.Mos.16,30 jfr.Hebr.9,22). Syndenes forlatelse er knyttet til et stedfortredende sonoffer.

Vi kan tenke oss følgende at du ligger i sengen og skal sove. Du er veldig trøtt, men du prøver å be litt til Jesus for enkelte ting som har skjedd om dagen. Du ber om tilgivelse for en synd, så var det en ting til du tenkte på, men du kjenner at du er så veldig trøtt. Plutselig så sovner du, før du fikk be om tilgivelse for den siste synden du tenkte på. Tenk nå om du ikke våknet mer her, men du døde den natten. Spørsmålet er om hvor du havner da? Havner du i himmelen eller i helvete? Dette må du vite med sikkert.

*Hvordan går man dog og drømmer
i en sådan viktig sak
og i sikkerhet forsømmer
nådens dyrebare dag!
Det er tid å sanse vel
og å sørge for din sjel.
Nå er tid før Jesus kommer,
før hans strenge vredes dommer.*

Vi snakker ikke her om de som vil skjule sine synder, og som vil leve ubotferdig, borte fra Herrens åsyn. Men her snakker vi om deg som tror på Jesus, og som oppriktig vil leve med ham i lyset. Hvor havner du, hvis du skulle sovnet før du fikk be om tilgivelse for den siste synden? Du havner i himmelen. For det er jo ikke din bekjennelse om hvor mye du kan klare å huske på av synd. For i Salme 19, 13 står det *"Hvem merker vel alle sine feiltrinn?"* Det er jo synd en ikke ser, hva med dem da. Hvis det hadde vært opp til meg, så hadde det vært ille ute med meg. Nå er det godt å tenke på *"I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse."*

Fred med Gud

"og ved ham forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved blodet på hans kors, – ved ham, enten det er de som er på jorden, eller de som er i himlene." (v.20)

Mange kristne mennesker går omkring å føler liten glede og fred som kristen. De sier at de har bedt om fred, men Gud gir meg ikke fred. Jeg forstår ikke hva som er gale?

Da er det avgjørende at du vet å skille mellom at skriften taler om fred på to måter.

Mange tenker på freden som kun noe følbart. Det er sant. Det finnes en slik virkning. *"Guds fred, som overgår all forstand"* (Fil.4,7). *"Hvilken lykke og fred, ja vidunderlig fred, som jeg har når med Jesus jeg går!"* Men legg nøye merke til: Det er en virkning. Men den skifter. *"Vel skifter sol og skyer I hjertet ofte om, Snart Ordet meg fornyer, Snart kald jeg er og tom"*

Så taler bibelen om fred på en annen måte, der freden beskrives som en person. *"For han er vår fred"* (Ef.2,14). Det kan være ufred i verden, ufred i ditt hjerte. Men allikevel kan du sitte her å eie en person som er vår fred med Gud. Freden er ikke først å fremst noe i ditt hjerte. Men freden er en person. Det er Jesus. Derfor må du gjøre som det står i resten av dette verset. *"Men jeg har lært betrakte: Hos Gud det skifter ei! Jeg har nå lært forakte Mitt hjertes ja og nei."* Du har bedt til Jesus om å få fred. Hva får du da? Gud gir deg ikke fred.

Men han vil gi deg Jesus. Du skal ikke være opptatt med freden, men med Jesus. Slik er det også på andre områder i ditt kristenliv. Du skal ikke søke troen, men du skal søke Jesus. Du skal ikke søke frelsesvisshet, men du skal søke Jesus. Alt for mange, søker virkningen i samfunnet med Jesus, istedenfor å søke ham selv.

En møter så mange disharmoniske mennesker som sier at jeg har bedt om fred, men Gud gir meg ikke fred. Jeg forstår ikke hva som er gale? Det er noen som lærer at det er himmel på jord allerede nå. Den store forskjellen mellom himmelen og nå, er at her på jord må du bære det gamle menneske med deg overalt. Vi er alle sammen preget av syndefallets følger. Kristne blir også frustrert, lei seg, og blir deprimerte. De kan også bli arbeidsledige, med alt det som det fører med seg av bekymringer. Kristne blir også syke, og de vil også dø en dag. Det er ingen forskjell her. Det fullkomne og harmoniske mennesket hører kun hjemme i himmelen. Jesus sier i Joh.16,33: *"Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg."* Du skal merke deg hva Jesus sier her, at vi ikke skal ha fred, men fred i ham. Mange kan føle fred og ro og indre glede og harmoni for så mange ting. Tenk deg bare to unge mennesker som blir forelsket i hverandre, og de kan ikke holde sine fra hverandre. De har så gode og varme følelser for hverandre. Hvis vi hadde spurt de om de har fred med Gud? Så sier de, at selvfølgelig har jeg fred med Gud, jeg er så glad og lykkelig og freden strømmer gjennom meg. Men det er ikke sikkert at de er noe troende par i det hele tatt. Freden og gleden de kjente kan godt være knyttet til menneskelige forhold.

I Rom.5,1 er det flere som leser dette verset slik: *"Da vi nå er rettferdiggjort av freden, har vi tro med Gud ved vår Herre Jesus Kristus."* Det står ikke slik. Det står derimot *"da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus."* Det er ikke freden i ditt hjerte som frelser deg, men det er Jesu fullbrakte verk på Golgata da Jesus ble gjort til synd for oss, og der han sonet vår synd, og vi frelses ved troen på ham alene.

Vi kan forestille følgende tanke: Hvis jeg spør hva du vil ha av Jesus eller freden. Hva ville du svart da? Vil du ha Jesus eller vil du ha freden. Så sier du at da tar jeg Jesus, men så kommer tankene at freden ville du også hatt. Men hør: Du skal få slippe å velge. Fra første øyeblikk du tror på Jesus har du freden. Det er ikke slik at du mottar Jesus i dag, og så mottar du freden om 14 dager. Nei, for Jesus er vår fred. I Es.53,5 står det: *"Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."* Hva skulle til for at du skulle få fred med Gud? Straffen for dine synder måtte legges på Jesus. Hvem la straffen på Jesus? Det var Gud. Hva ble resultatet av det? Det ble stiftet fred. *"Han gjorde fred ved blodet på hans kors"*. (Kol.1,20).

Vi kan tenke på hva som skjedde under den 2.verdenskrig. Ved slutten av krigshandlingene i Europa, nærmere bestemt tidlig på morgenen den 7.mai 1945 satte den tyske generaloberst Alfred Jodl sin signatur på et papir i det allierte hovedkvarteret i Reims i Frankrike. Tyskland ga opp kampen etter 5 år. Millioner var døde etter krigshandlinger og undertrykkelse. Men selv om våpenhvilen først skulle tre i kraft sent på kvelden dagen etter, fant den store nyheten fort veien til media. Der ble freden underskrevet på et papir. Vi kan forstå hvilke gledesscener som utspant seg da Norge igjen var et fritt land. *"Vår kamp er kronet med seier. Norge er atter fritt."* Dette var innledningsordene i seiersproklamasjonen fra hjemmefrontens ledelse 8. mai 1945. Folk jublet, klappet, lo og gråt. Flaggene gjekk til topps og det var jubel og en ubeskrivelig glede som fylte hjertene. Nå er Norge fritt. Er det mulig å oppnå en større og mer varig fred? Ja det er det! På Golgata for mer enn 2000 år siden ble freden mellom Gud og menneskene underskrevet. Den ble ikke underskrevet på et papir, men den ble underskrevet ved at Jesus gav sitt eget liv for oss. Det er den største seier å eie. Den er varig i all evighet.

*O, hva er vel al jordisk glæde mod en dråbe af Jesu fred!
Er blot Jesus hos dig til stede, verdens strid dig ej kommer ved.
Han er freden i kampens hede, dig til trøst i al usselhed.*

Fullkommen i Kristus

"Og ham forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å framstille hvert menneske fullkomment i Kristus." (v.28.

Uttrykket brukes om en advokat som framstiller sin klient i retten, der han prøver på å få han frikjent. Dette kjenner vi fra rettssystemet der advokatene somme tider får en frikjent, andre ganger ikke. Her er det snakk om å bli framstilt på en slik måte at vi ikke bare skal frikjennes, men vi skal framstilles fullkomment. Dette betyr med andre ord at vi holder mål, og består prøven når Gud måler våre liv med sin målestokk. Gud frikjenner oss ved troen på Jesus. Det er en virkelig domsavsigelse hos den levende Gud som setter oss fri for Jesu skyld. Det betyr at Gud har ingenting å utsette på det menneske. Alt er i orden. Vi står for Gud som en som aldri har gjort noen synd. Kort sagt: En står fullkommen for Gud. *"For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget."* (Hebr.10,14).

En eldre forkynner som nå er død, fortalte meg at han ofte på sine reiser reiste innom byen, før han skulle videre. Da gikk han inn til en blomsterhandler som var en troende, og han spurte den forkynneren om hvordan han hadde det med Gud. Jo, svarte han, det går så dårlig med meg, jeg er en dårlig kristen. Så spurte forkynneren om hvordan blomsterhandleren hadde det med Gud. Så svarte han: "Jeg har fått Sg i alle fag, kristendommen min er fullkommen, men så la han til; i meg selv fikk jeg Lg, i meg selv er jeg en makk og en orm, men i Jesus har jeg fått Sg i alle fag. Er det for stort å tenke slik om seg selv? Nei! Det er fordi Ordet sier det at jeg er fremstilt fullkomment i Kristus. Det er stort å tenke på.

Så vil Paulus minne menigheten om at de har *alt i Kristus*, og ingen fremmed lære må få overbevise de om noe annet.